

Lucie Říhová

Hanka a Eva

Byla jednou jedna holčička, říkejme ji třeba Hanka. Hrála docela ráda na klavír, ale nikdy ve hře nijak zvlášť nevynikala. Protože ale byla z muzikantské rodiny, očekávalo se od ní, že půjde na konzervatoř a bude se dále vzdělávat v hudbě. Hanka se už se svým osudem smířila. Ve škole měla kamarádku, můžeme ji říkat třeba Evička. Evička by určitě jednou hrála ve filharmonii, ale její rodina bohužel neměla na lekce klavíru peníze, a tak si Evička jen sama doma brnkala na starý rozladěný klavír po dědečkovi. Navíc ji doma říkali, že hudbou se stejně neužíví.

Jednou byly Hanka s Evou poslední v družině, kde byl i klavír. Evička si začala brnkat, jen tak pro radost. Hanka hned poznala, že Evička má talent. Improvizace jí moc šla. Hanku napadlo půjčit Evičce noty, ze kterých se připravovala na přijímací zkoušky na konzervatoř. Evička se na ně podívala, zkusila si pár úhozů a hned se dala do hraní. Ruce jí po klaviatuře jen tančily. Hanka zbledla závistí. Namlouvala Evičce, že to umí každý, zahrát tak jednoduchou skladbu napoprvé. V duchu se však sama sebe ptala, jak je to možné, že ona musí trávit u klavíru hodiny cvičením, zatímco Eva sedne a skladbu prostě zahraje. Evičku napadlo, že když jí skladba šla, mohla by zkusit také složit zkoušky na konzervatoř. Moc by ji to tam bavilo. „Ještě to tak,“ pomyslela si Hanka. „S tvým štěstím mě ještě přeskočíš u přijímaček,“ pokračovala v myšlenkovém pochodu, a nahlas řekla: „Ale vždyť ty stejně nemáš kde cvičit, nebereš ani lekce klavíru! Myslím, že ty zkoušky pro tebe budou úplná ztráta času!“ Evička byla smutná, řeči její kamarádky ji vůbec nepotěšily. Ale říkala si, že i když se Hanka trochu mýlí, protože ona přece má doma starý klavír, stejně asi nemá šanci u zkoušek uspět, když to říká Hanka z muzikantské rodiny.

Nakonec přihlášku stejně podala. Sehnala si noty ke zkouškám a po večerech tajně doma cvičila, tišící pedál vždy zmáčknutý. Hanka si oproti tomu říkala: „Eva stejně tu přihlášku nepodá, na to je moc velký zbabělec! A i kdyby náhodou ano, já mám v přijímací komisi tetu, já se určitě dostanu!“ Cvičení na klavír se skoro nevěnovala.

Nastal den D. Přijímací zkoušky byly za dveřmi. Evička byla nervózní jako nikdy, věděla, že se pečlivě připravovala, ale i tak se třásla jako osika. Hlavou se jí honilo: „Co když měla Hanka pravdu a já na to opravdu nemam?“ Myšlenky na neúspěch musela rychle zaplašit, byla totiž na řadě. Jakmile přišla ke krásnému klavíru, veškeré obavy z ní jako mávnutím kouzelného proutku spadly. Okolí vůbec nevnímala a hrála jako ve snu. Vždyt na tak čistě naladěný klavír si nikdy předtím ani nesáhla! Přijímací komise byla jejím výkonem nadšená. Přišla řada na Hanku. Hanka už věděla, že udělala chybu, když cvičení nevěnovala čas. Ale stále spoléhala na tetu v komisi. Skladby zahrála průměrně – technicky docela správně, ale chyběla jí Eviččina procítěnost a vášeň pro hraní. Byl čas na vyhlášení výsledků. Evička byla přijata, a navíc dostala pochvalu za precizní a procítěný výkon. Hanka bohužel neuspěla. Měla slzy na krajíčku a litovala toho, jak svoji kamarádku odrazovala od zkoušek a jak se jí snažila snížit sebevědomí. Litovala také toho, že se pořádně nevěnovala cvičení a spoléhala na svoji tetu.

Po skončení zkoušek se šla Hanka Evičce omluvit. Slíbila, že už jí nikdy nebude od ničeho odrazovat a bude jí jenom držet palce. Evička naopak slíbila Hance pomoc s přípravou na zkoušky další rok. Protože... přece jen to bylo díky Hance, že se rozhodla přihlásit na konzervatoř. Hanka pochopila, že není pěkné kout pikle a že většinou platí – kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Michaela Holešínská

Nenasytná Klárka

Klára byla již od dětství vypočítavá a měla „dlouhé prsty“. Byla závistivá, nenávistná, ale milovala jízdu na koních, což bylo jediné, co ji opravdu zajímalo. Velmi Tomášovi záviděla jeho svačinky, a proto je občas nenápadně „čmajzla“. Maminka totiž Tomášovi chystala rohlík se salámem a občas přidala i čokoládu, což se Kláře velmi líbilo. Několik týdnů si tak Klára o přestávkách užívala královské hody a chudák Tomáš byl o hladu. Nikomu totiž o ztracených svačinkách neřekl, protože se styděl a nechtěl spolužáky dostat do problémů.

Jeden den Klára nestihla svačinku ukradnout, tak se o přestávce nenápadně přitočila k Tomášovi: „Tome, co to máš za super sváču?“ „Ale, to je rohlík s koňským salámem, co vyrábí táta,“ vysoukal ze sebe mezi sousty Tomáš a hladově hltal dál. Klára zbledla, zezelenala a poté zrudla. Do očí se jí nahruly slzy zlosti. „Jsi v pořádku, Klárko?“ Klára neodpověděla, šla si mlčky sednout do lavice.

Od toho dne jí bohatě stačila jedna svačinka denně. Takhle to dopadá, když někomu děláte naschvál. Inu,

(kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá)